

∞ JENNA EVANS WELCH ∞

AŞK ve
ZEYTİN

Çeviren
Burcu Karatepe

*Sam'e.
Senin için
Bir milyon Ender Ejderhası'yla,
Yüz milyon Creepers'la,
Yirmi Mağara Örümceğiyle
Ve Zombie Pigman'le
Savaşa girerim.*

Giriş

KENDİMLE İLGİLİ KİMSEYE SÖYLEMEDİĞİM BİR ŞEY var. Ne erkek arkadaşıma, ne üvey babama ne de arkadaşlarıma söyledim ama hikâye açısından oldukça büyük bir önemi var, o yüzden en baştan açıklayıp kurtulsam iyi olacak.

Haftada iki ya da üç gece uykumdayken boğuluyorum.

Şöyle oluyor: Suyun içindeyim, sırtımda oksijen tüpü taşıyorum ve yüzüm okyanusun tabanına dönük bir hâlde suya dalış yapıyorum. Mavimsi yeşil rengiyle büyüleyici görünen su ılık ama ben bunu doğru düzgün fark etmiyorum bile çünkü bir şeylere bakınmakla meşgulüm. Bir şeyler *aranıyorum*. Tam olarak ne aradığımı bilmesem de hayatımda daha fazla istediğim bir şey olmadığının farkındayım.

Sonunda aşağıda bir şey, bir parlıltı görüyorum. Parlak ve insanı kendine çeken bir şey; bir an bile tereddüt etmeden suyun derinliklerine daha da hızlı dalıp peşine düşüyorum. Parlıltı bir şeyin etrafından geliyor gibi, yaklaştıkça daha da aydınlanmaya başlayan metal bir şeyin. Ama o şeye dokunmak için uzanır uzanmaz ışıklar sönüveriyor ve kanımı donduran bir karanlığın içine çekiliyorum. İşte tam da o sırada en kötüsünü fark ediyorum. Oksijen tüpüm boşalmış. Panikliyorum, suyun yüzüne çıkmak için debeleniyorum ama yukarısı çok uzak. Çığlık atmak için açtığım ağızıma su girip boğazıma kadar doluyor ve kulaklarım...

Anladınız işte.

Uykumda ne aradığımı bilmiyorum ama yanaklarım terden sırlıslam, boğazımda bir ağrıyla uyanır uyanmaz her şey netleşiyor. Hem de acı verecek kadar. Kayıp Atlantis şehrini arıyorum. Babamın dünyasını. Ve güvende olduğumu, Ege Denizi'nin dibinde değil, kendi rahat yatağımda yattığımı bilmememe rağmen yine de kalkıp babamın haritasını bulmam gerek.

Harita da diğer bir sırrım. Onu ilkokuldan beri doldurup durduğum çizim defterlerinin altındaki çekmeceye tutuyorum; birkaç kez ondan kurtulmaya çalışsam da başaramadım. El çizimi haritanın her yerinde oklar ve üst üste binmiş, bir kısmı İngilizce, bir kısmı Yunanca bir sürü not var. Hatta birkaç yerinde de babamın kendine has tuhaf çizimlerinden var: Göz bandı takan deniz yılanı ve hamakta üç başlı mızrağıyla uyuyan Poseidon gibi.

Ama tuhaf. Haritayı açtığımda bunların hiçbirini görmüyorum aslında. Babamı görüyorum. Minicik mutfağımızın masasında oturmuş, kafasını haritaya doğru eğmiş. Gözleri parlıyor çünkü ortak Atlantis sevgimiz üzerine konuşuyor. Çocuk hâlîm onun söylediği her şeye sıkı sıkı tutunuyor çünkü o zamanlar ben sadece Olive değildim. *Indiana Olive*'dim, dünya çapında ünlü bir kâşif.

Bir yandan biliminsanı, bir yandan arkeolog, diğer bir yandan da derin su dalgıcı. Indiana Olive korsanlarla, devasa mürekkep balıklarıyla, onun hazinesine göz koyan açgözlü haydutlarla savaşıyordu. Cesur ve akıllıydı, okyanus önüne ne çıkarırsa çıkarsın, babası her zaman yanındaydı.

Bir gün yanında olmayıncaya kadar.

Babam gittiğinde arkasında yirmi altı şey bıraktı. Birçoğu çerçöptü ama ben yine de onları sakladım: en sevdiği tarçınlı sakızdan bir paket, rengi solmuş bir tişört, kâğıtlara yapılmış karalamalar. Hepsini eski bir ayakkabı kutusuna doldurup yatağımın altına koydum ve annemin işte olduğu zamanlarda ortaya döküp onlardan bir anlam çıkarmaya çalıştım. Neden *bunları* arkasında bırakmıştı?

Birkaçını anlamak kolaydı. Tişört çok eskiydi. Sakız da fazla tarçınlıydı. Ama neden en sevdiği tıraş sabununu bırakmıştı? Peki ya harita? Onu komodininin üstüne koymuştu. Santorini’de, kayıp şehri ararken işine yaramaz mıydı?

Tüm eşyaları dikkatle listeledim ve iki yıl boyunca o listeye baktım. İşte babamın benim için geri dönmeyeceğini ancak bu sürenin sonunda anlayabildim. O zamanlar hakkında çok konuşmak istemiyordum ama sadece, tüm hayatları parçalanıp kayboluveren Atlantislileri çok iyi anlayabildiğimi söyleyebilirim.

Ondan sonra listeye bakmayı bıraktım. Ama o peşimizden geldi. Oradan oraya giderken, tüm okul ve ev değişikliklerinde, babamdan sonraki yaşamımızı oluşturan tüm o yalnız alanlarda yanımızdaydı. Annem, James’le evlenmesinden kısa bir süre sonra, Seattle’da yaşadığımız dönemde listeyi öğrendi. *Babamın Arında Bıraktığı Yirmi Altı Eşya*, yazan *Indiana Olive*. Ve o zaman benimle yirmi altıncı eşya hakkında konuşmak istediğini söyledi.

Ama tabii ki ben bunu konuşmak istemiyordum. Artık Indiana Olive değildim ki. Olive de değildim artık. Sadece Liv’dim. Ve Liv’in bir olayı da babasından hiç bahsetmemesiydi. Zor da olsa babamın beni, insanlığın yüzde doksan dokuz nokta dokuzunun gerçekten var olduğuna inanmadığı bir şehir uğruna terk ettiğini söylemenin iyi bir fikir olmadığını öğrenmiştim. Hatta çoğu zaman bunu kendine bile söylemezsen daha iyi oluyordu.

O yüzden ona *hayır* dedim. Babam hakkında konuşmak istemiyordum. Geçmişim hakkında konuşmak istemiyordum. Ve o listeye ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. O liste bana acı çektiren ve artık olmak istemediğim her şeyi temsil ediyordu.

Annem, önemli şeylerin gömülü kalmaktan hoşlanmadığını söylese de sonradan bunun üzerine gitmeyi bıraktı. O zamanlar bu büyük bir zafer gibi gelmişti. Yolumuza devam etmiştik, değil mi? Ne altından şehirlere ne de boş vaatlere ihtiyacım vardı. Artık şifreli ipuçlarıyla ilgilenmiyordum. Hayatımın o döneminin sona erdiğini ilan etmiştim. Dava kapanmıştı.

Ama sonra Atlantis benim peşime düştü.

Bölüm 1

#1 YARIM PAKET BÜYÜK KIRMIZI SAKIZ

Babam her zaman bundan çiğnerdi. Sabah kahvesinin hemen ardından folyoya sarılı bu sakızlardan arka arkaya ağzına atardı. Yunanistan'dan Şikago'ya geldiğinde havalimanında aldığı ilk şeyin bu olduğunu ve ağzına attığında kesinlikle doğru kararı verdiğinden emin olduğunu söylemişti: Böyle sakızlar yapan bir ülke ne yaptığını biliyor olmalıydı. Amerika'ya, yanında neredeyse hiçbir şey olmadan göçmüştü. Pasaportu, paspal bir sırt çantası, birkaç yüz doları ve kahve alırken doğru anlaşılana kadar siparişini üç kez tekrar etmek zorunda kalacak kadar ağır bir Yunan aksanı.

Sıfır bağlantı, sıfır para ve sıfır arkadaşa rağmen Amerika'ya gelmesinin ardındaki felsefesi ne miydi? "Sen atla, gerisi gelir." Deyimleri hep yanlış söylerdi böyle.

CAN HAVLİYLE NEFES ALMAYA ÇALIŞIYORUM. CİĞERLERİM ateşten balonlara dönüşmüş gibi. Bulanık görüşümde yavaşça posta kutuları ve ağaçlar belirmeye başlıyor. Ve üvey babam James'in Noel'de hediye ettiği saate bakarsak sadece iki buçuk kilometre ilerlemişiz.

Büyük Usta Yoda gibi söyleyecek olursak: Değildim ben koşucu. Ve bugün öyleymişim gibi bile yapamıyordum.

“Bir molaya daha ihtiyacım var,” dedim hırıltılı bir sesle, ellerimi dizlerime yaslamak için iki büküm olurken.

Kendinden emin bir şekilde rahatça koşan erkek arkadaşım Dax yavaşladı ve gürültüyle içini çekti ama fazladan oksijene ihtiyaç duyduğu için değil, bu on beş dakika içindeki üçüncü molamız olacağı içindi. Yüz ifadesini görmek için ona bakmama gerek bile yoktu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ama bronz teni, güzel saç kesimi ve mavi gözleriyle muhteşem görünüyordu. Çünkü *Dax*...

Bir elini sırtıma dayadı ama o elin ağırlığı destekten ziyade beni suçluyormuş gibi hissettiriyordu. “Liv, daha az önce mola vermiştik. Günlük antrenman hedefime ulaşmak için hâlâ beş kilometrem var, biliyorsun değil mi?”

Biliyordum tabii ki. Ve dürüst olmak gerekirse o beş kilometreyi onunla birlikte koşmak istiyordum. Sadece yalnız koşmaktan nefret ettiği için değil, aynı zamanda bir gece önce Seattle şehir merkezinde sadece Polaroid’in tarihini ele alan bir sergide bana eşlik ettiği için yapmak istiyordum bunu. Arkadaş grubunun mesaj bombardımanına tutulmayalım diye telefonunu bile kapatmıştı. Bu yüzden ben de o sabah, ona bir teşekkür olarak tüm koşusu boyunca hiç şikâyet etmeden ona eşlik etmeyi planlamıştım.

Ama Dax’in aile üyeleri ya da arkadaşlarının aksine ben bir koşucu değildim. Ya da bisikletçi. Ya da kayakçı. Ayrıca kesinlikle sabah insanı da değildim. Arada bir *Yıldız Savaşları*’ndan replikler patlatan, üniversite sanatçısı, tüm ev bitkilerinin dostu biriydim ama Dax’le ilk buluşmamızda sabahları koşmayı ne kadar sevdiğini söyleyince aynı fikirde olduğumu söylemiştim ve işte şimdi buradaydık. İki yılın ardından tabii ki foyam meydana çıkmıştı ama beni yine de koşulara sürüklüyordu. İnatçılığını yenmek imkânsızdı.

Ama bugün her şey ekstra zor gibiydi. Çok uykum vardı.

Sonra dün gecenin anısı birden canlanıverdi. Daha doğrusu yüzüme püskürüverdi diyelim. Dün gece de aynı rüyayı görmüştüm. Bugün yaşlı bir tembel hayvan kadar bile kuvvetim olmamasına şaşmamak gerekiyordu.

Gözüme giren kâküllemlerimi çektim ve saçımı toplamaya çalıştım ama çene hizama gelen saçlarım bunun için fazla kısaydı. Saçlarım bile bu koşuyu tamamlamak istemiyordu resmen. Ve şimdi Dax hayal kırıklığına uğramış, üzölmüş ve... kızmıştı galiba? Çabucak kâbusun izlerini zihnimde arka taraflara iteledim. SÜPER KIZ ARKADAŞ modunu devreye sokmanın zamanı gelmişti! *Flört ederek yaniltma taktiğiyle* tüm olası kavgalardan kurtuluverir!

Tokamı çıkardım ve saçımı mükemmel göröndüğünü umduğum şekilde şöyle bir dağıttıverdim. "Hey, Dax, kondisyonuna ne iyi gelir, biliyor musun? Ağırklıklarla koşmak. Mesela..." Düşünceli bir şekilde gökyüzüne doğru bakıp sonra gülümseyerek ona döndüm. "Mesela benim gibi bir şey!"

Yeniden homurdandı ama dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını görebiliyordum. Sırtına çıkabileyim diye eğildi. Ben mutlulukla onun omuzlarına tutunurken sağlam bir hızla koşmaya başladı. Aslında Dax'ın omuzları ona dair fark ettiğim ilk şeydi. Çünkü giriş sınıfında tam önümde oturuyordu ve ben de herkes gibi etrafa sıkılmış bakışlar atmaya çalışırken onun dışındada pek bir şeye odaklanamamıştım.

O da bana dair fark ettiği ilk şeyin tarzım olduğunu söylerdi ki çoğu kişinin ilk fark ettiği şey de bu olurdu ve bu tamamen kasıtlıydı. Olive'den Liv'e dönüşeceğim zaman, gerçekten kıvrılabileceğimi düşündüğüm bir tarz bulana kadar bir sürü video izlemiştim: Benim tarzım Fransız kız tarzıydı. Saçlarımı kısacık kestirmiş, üst üste bir sürü makyaj videosu izlemiş ve doğal ama şık görünen kıyafetler bulmak için aylarımı harcamıştım. Patagonia yünlülerinden oluşan deryada Parizyen kız büyük bir etki yaratmıştı.

Evet, ben Fransız asıllı değil Yunan asıllı Amerikalıyım. Ama böyle şeylere kim dikkat ediyor artık? Ben etmiyorum.

Dax hızlanırken ben de burnumu onun ensesine gömdüm. Yaz boyunca haftada yirmi-otuz saatini havuzda geçirdiği için diğer erkekler parfüm kokarken o klor kokuyor olurdu. Dax aslında özel bir okula gidiyordu ama su topu takımımızda yer alabilmesi için bizim okulda da kaydı vardı ve günün bir kısmını da bizim okulda geçiriyordu. Ya da eskiden geçiriyordu diyelim. İki hafta önce liseden mezun olmuştu ve her ne kadar çaktırmamaya çalışsam da bu gerçek, dünyamı biraz sarsmış durumdaydı. “Sabahları hipokloröz asit kokusuna bayılırım,” dedim.

“Sen de ter kokuyorsun,” dedi dizimi hafifçe sıkıp. “Sırtımda seninle beş kilometre koşamam. Senin eve gidelim hadi.”

“Sen öyle diyorsan öyle olsun.” Yanağımı onun kine bastırdım. “Çikolata parçacıklı pankek yaparız. Şampiyonların kahvaltısı. Senin üniversite koçun bile buna karşı çıkamaz bence.”

Üniversite. Dax’ın çenesindeki kaslar geriliverdi ve birazdan yaşanacak olan konuşmadan ânında pişman oldum. Belki mucizevi bir şekilde bundan bahsetmemeyi seçerdi, ha?

Gözlerimi, yanından geçtiğimiz bir evin bahçesindeki kırmızı yanaklı cüce heykeline diktim ve çaresizlikten kendimi du ederken buldum. *Lütfen küçük kırmızı cüce, bugün erkek arkadaşına yalan söylemek zorunda kalmayayım...*

“Stanford’la tanıtım günü için iletişime geçtin mi?” diye araya girdi Dax. “Amelia kayıt sürecinin çok önemli olduğunu söylüyor. Başvurunu değerlendirmeye almadan önce seni görmek istiyorlarmış genelde.”

Çok yardımcı oldun, bahçe cücesi, çok sağ ol.

“Tabii ki,” dedim. “En kısa zamanda haber alırız diye umuyorum.”

Sesim, neşeyle cıvıldaayan bir serçeye ya da tarla kuşuna ait gibi çıkmıştı. Dax’ın Stanford’a gitmesi bir yana, bütün ailesi orada okumuştü. Büyük kuzeni Amelia da oradaki kayıt bürosunda çalışıyordu. Bu durum da her şeyi daha berbat hâle getiriyordu. Ne zaman Amelia’nın bana yolladığı bir linke tık-

lasam, boğulduğum kâbusta olduğu gibi hava ciğerlerimden çekiliyormuş gibi oluyordu. Yani anlayacağınız üzere Stanford'ın tanıtım günü için başvuru falan yapmamıştım. Ama bunu ona söylemek istemiyordum. Bu şahane yaz gününde yapılacak şey değildi bu. Bir gece önce sanat galerisinde şahane bir randevuya çıkmışken. Kollarımı onun boynuna dolamış hâlde mahallemizde gezinirken.

Dax tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki önümüzdeki araba yolunda, üzerinde spor kıyafetleri olan biri karşımıza çıkıverdi ve gerçekleşmek üzere olan sorguyu engelledi.

"Dax?" Maya Nakamura, Dax'in sınıfından bir kızdı, pembe sporcu sutyeni ve taytı içinde pek sportif görünüyordu doğrusu. Uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve bir Labradorun tasmaını tutuyordu. Rahat bir koşuya çıkmış gibi görünüyordu ve buna rağmen karın kasları görülmeye değerdi.

"Selam Maya," dedim ve salyaları arasında sırtıyor gibi görünen köpeğini sevmek için Dax'in omzundan indim.

Maya'yı partilerden ve SAT hazırlık derslerinden tanıyordum. Dax'le anaokulundan beri tanışıyorlardı ve hazırlık okulundaki çoğu kişi için aynı şey geçerliydi. Zengin Seattle'ın küçük Seattle olduğunu hızlıca öğrenmişim ben de. Birbirlerine sıkı sıkıya kenetleniyorlardı. Maya'nın son on yıldan beri erkek arkadaşından fena hâlde hoşlandığını biliyor olsam da bugün konuyu dağıttığı için minnettardım. Hem onu kim suçlayabilirdi ki zaten? Söz konusu kişi Dax'ti.

"Dax, dün gece seni aramaya çalıştım," dedi Maya. Mümkün olan her karşılaşmamızda yaptığı gibi beni yine görmezden gelmişti. Dax'in sınıfındaki çoğu kız aynı şeyi yapıyordu. Onun devlet okuluna giden biriyle çıktığını (Tanrım!) öğrenince hiçbiri memnun olmamıştı. Sadece piyasadan çekildiği için değil, aynı zamanda çıtayı düşürdüğü için de.

Maya'nın babasının, *Fortune*'un En İyiiler listesinde yer alan bir şirketi vardı ve o, uykusunda bile beş kilometre koşabilecek, aynı zamanda ralli posterleri çizebilecek ve balo için kendi

saçını yapabilecek bir kızdı. Bunları neden uykusunda yapmak istesindi bilmiyorum ama siz olayı anladınız.

“Haberleri aldın mı?”

“Ne haberi?” Dax tişörtünün eteğini çekip yüzündeki teri sildi ve karın kasları meydana çıktı.

Off. Ona işkence mi etmeye çalışıyordu?

“Berkeley’ye kabul edildim! Birbirimizden sadece elli kilometre falan uzakta olacağız!”

“Gerçekten mi?” Ayağa fırlayıp ellerimdeki köpek salyasını şortuma sildim. Maya’yla olan ilişkimiz bir hayli tuhaf olsa da onun için sevinmekten kendimi alamamıştım. Neredeyse altı aydır Berkeley’nin bekleme listesindeydi ve SAT derslerinde ne kadar canla başla çalıştığını görmüştüm. Kutlamaya değer bir haberdirdi bu.

“Maya, bu harika! Hak etmiştin bunu.” Dirseğimle Dax’ın kaburgalarını dürttüm. “Harika değil mi, Dax?”

Dax bir anda canlanır gibi oldu. “Evet, bu harika, Maya. Bunun için çok çabaladın.” Kolunu omzuma attı. “Liv de Stanford’ın ön listesine girmeye çalışıyor. Umarım ki seneye bizimle olacak.”

Of.

Of of of.

“Ah, gerçekten mi? Sen de mi Stanford istiyordun?” Maya’nın yüz ifadesi bir anlığına solar gibi oldu ama atkuyruğu heyecanla sallanıyordu. “Eh, bu harika o zaman. Yine beraber olabilirsiniz!”

Dax’ın bakışları üzerimdeydi. “Belki,” dedim. “Düşündüğüm birkaç okul daha var ve Stanford da girmesi kolay bir okul değil sonuçta. Neyse ki nereye gideceğime karar vermek için altı ayım daha var. Bu kadar erken karar vermemek gerekiyor, değil mi?”

Dax’ın vücudu gerilmişti. Maya aramızdaki gerginliği hissettiyse de üzerine gitmedi. “Liv, eminim ki istediğin yere gireceksin, herkes SAT puanlarının mükemmel olduğunu biliyor.

Ayrıca eyalet sanat ödülünü kazandın. Üniversite çalışmaların için... değil mi?"

İşte tam da bu yüzden insanlara sanat hayatımla ilgili hiçbir şey anlatmıyordum. Yarışmaya katılan ben değildim; öğretmenlerimden biri benim yerime kaydolmuştu. "O kadar da önemli bir şey değildi," dedim, şu *eyalet sanat ödülü* şeyisini geçiştirmek için.

"Eh, ama herkes önemli olduğunu düşünüyordu," dedi, Dax'e bakarak.

O sırada telefonuma mesaj geldi. Annemden. **Olive, evde misin? Seninle konuşmam lazım.**

Birden yüreğim ağzımda atmaya başladı ama bir an sonra beynim bir şeyi fark etti. *Olive*. Bana Olive demişti. Liv olma yolundaki kararına çok saygılıydı aslında ve bu konuya çok dikkat ederdi. Ayrıca saat 09:37'ydi. İşte olması gerekmiyor muydu? Neden işte değildi?

Birden göğsümde bir sıkışma hissettim, kafamda düşünceler öyle bir hızla dönüp duruyordu ki içlerinden birini bile yakalayamıyordum. *Bir sorun mu var? Sorun yok. Bırakma kendini, Liv. Her zamanki gibi abartıyorsun. Sana Olive demişse ne olacak yani? İyi olduğuna...*

"Liv, iyi misin?" dedi Dax fısıltıyla. Kaşları arasında minik bir kırışıklık belirmişti.

Maya hâlâ konuşuyordu ve ben de konuşmaya katılabilmek için kendimi toplamaya çalıştım. "Sabırsızlanıyorum. Keşke yaz bir an önce bitseydi. Üniversite için hazırım!" Dax'e gülümsedi. "Peki, Balboa Adası. Son sınıf gezisine hazır mısın?"

"Hazırız," dedi Dax bir kolunu yine omzuma atarak.

Maya'nın gözleri bunu duyunca açılır gibi oldu. "Liv, sen de mi bizimle geliyorsun? Bu harika."

"Annem hâlâ karar vermedi," dedim hemen. Dax'in mezun olduğu sınıftan yaklaşık otuz kişi sınıf arkadaşlarından birinin plaj kenarındaki evine gidecekti. Planın kaotik ama eğlenceli olmasının yanında...

Bilmiyordum. Açıkçası okyanusla arası iyi olan biri değildim. Ben uzaktan izlemeyi tercih ederdim ama Dax çoktan bir kaya oluşumuna yüzmek için beni ikna çalışmalarına başlamıştı. Ben de o kaya oluşumuna yüzmek için uzun bir mazeretler listesi hazırlamaya başlamıştım. Yüzebiliyordum. Hatta dalış sertifikam bile vardı. Bu sadece yapmayı tercih etmediğim bir şeydi. Karanlık denizin derinliklerinde boğulmak istemiyordum. Yine de onunla bu tatile gitmek istiyordum ama Dax'ın istediği şekilde değil. Son zamanlarda bu tip düşünceler arka planda sürekli tekrar eden şeylere dönüşüyor gibiydi.

"Halledeceğim," dedim kendimden emin bir şekilde ve Dax de bana o büyüleyici gülümsemelerinden biriyle baktı. Gerçek bir gülümsemeydi. Omuzlarım gevşedi.

Maya'nın tereddüt dolu yüzünü görünce gülümsemem soldu. "Süper. Eh, o zaman sizinle Balboa'da görüşürüz, Lise Yıllarını Atlaması Muhtemel Çift!"

Iyh, berbat yıllık başlığı.

"Görüşürüz Maya," dedi Dax, diğer kolunu da bana dolar-ken.

Maya arkasını döndü ve onun köpeğiyle birlikte gözden kaybolmasını izlerken Dax'ın geleneksel inkâr etme konuşmasını bekledim. Bu konuda asla şaşırtmazdı.

"Onunla bir şey olduğu yok," dedi hemen.

"Onunla bir şey olduğunu söylemedim ki." Onun üzerine yıkılır gibi yapınca beni yakaladı. "Neden herkese Stanford'a başvuracağımı söyleyip duruyorsun? Daha üçüncü sınıfım ben."

"Dördüncü sınıf," dedi beni ayaklarım üzerine indirirken. "Üç ay sonra dördüncü sınıf olacaksın. Ayrıca bunun için çabaladığımı söyledim, kesin gireceğini söylemedim. Hem ikimizin aynı okula gitmesi fikriyle ne alıp veremediğin var?"

"Hiç." Bir anlığına gözlerimi kapadım. Çünkü evet, Dax'le birlikte okul kampüsünde gezinme, yurt odasında birlikte kalma ve partilere gitme, ebeveyn kontrolünden tamamen kurtulma fikri içimde dans edip şarkı söyleme isteği uyandırıyor.

Ama bir yandan da içimde minik bir paniğin belirmesine neden oluyordu. Dax'ın iki okulda da kaydının olması, haftanın sadece bir bölümünde aynı okulda olmamız demekti ki durum böyleyken bile sosyal hayatımıza şekil veren kişi çoğu zaman Dax oluyordu. Lisede kimseyi tanımadığım zamanlarda belki de bu bana çok iyi gelmişti. Ama kendi arkadaş grubumu keşfettikten sonra işler biraz... baskıcı bir hâl almaya başlamıştı. Diğer erkek arkadaşlarımla vakit geçirmemden hoşlanmıyordu (anlaşılır bir durum); kendi programım ve ödevlerimle birlikte onun maçları ve de arkadaşlarıyla yapılacakları dengelemek giderek daha zor bir hâl alıyordu. Son zamanlarda hayatım o kadar yoğunlaşmıştı ki her şeyi dengede tutmak için bu sene futbol oynamayı (tabii ki kaleciydim, hem daha az koşmam gerekiyordu hem de sosyal ayrıcalıkları iyiydi) bırakmam gerekmişti.

Şikâyet ettiğim yoktu. Dax'e bayılıyordum. Onun için çıldırıyordum. Stanford'ın tek sorunu, *Rhode Island Tasarım Okulu* olmamasıydı.

RITO. Bunu düşünmek bile kendimi bir leylak tarlasında gibi hissetmeme ya da birden neşeli bir şarkı patlatmak istememe ya da insanlar hayalleri gerçek olduğunda ne yapmak istiyorlarsa öyle hissetmeme neden oluyordu. Ama bunu Dax'e söylemek için doğru ânı bekliyordum ve o ânın bu an olmadığı kesindi. Lise Yıllarını Atlatması Muhtemel Çift olarak çok sık atışıyorduk doğrusu.

Derin bir nefes aldım, konuşmayı tersine çevirebilecek bir yol arıyordum. Ama o sırada yeniden telefonum titredi. Annemden yeni bir mesaj daha. Ama bu seferki biraz daha agresifti. **Olive, lütfen artık eve GEL. Seninle gerçekten konuşmam lazım.**

Yine mi Olive?

"Kim o?" diye sordu Dax telefonuma bakarken.

Ekranı çabucak ondan kaçırdım. "Annem."

Dax yine yüzünü tişörtüyle sildi. "İşte olduğunu sanıyordum?"

Aniden midem ikiye katlanır gibi oldu ve kendimi sakin-

leştirmek için çabalamaya başladım. Annem için endişelenmek otomatik bir reflekse dönüşmüştü. Bu bir ebeveynimi kaybetmemden kaynaklanıyordu, öyle olunca diğeri için otomatikman daha çok endişeleniyordu insan. Bana endişelenmek için bir sebep vermiş değildi aslında. Büyük ihtimalle kardeşime bakmamı isteyecekti.

“Hadi. Gidip pankek yapalım,” dedim.

Yeniden sırtına tırmandım ve neyse ki bizim eve doğru kalan yolu sessizlik içinde gittik. Bizim araba yoluna birkaç metre kala Dax posta kutusunu işaret ederek, “Kontrol et. Amelia davetlerin posta yoluyla yapılacağını söyledi,” dedi.

“Dax,” diye homurdandım ve sırtından inip abartılı hareketlerle, elime koluma sahip olamıyormuşum gibi yaptım. Bu hareketleri beş yaşındaki kardeşim Julius’tan öğrenmişim. Şartlar bunu gerektirdiğinde omurgasızlıkta bir uzmana dönüşürdü o. “Cumartesi günü posta gelir mi ki?”

“Tabii ki gelir,” dedi arada bir yakaladığım o otoriter ses tonuyla. “Ben bakayım.” Neyse ki, tam posta kutusuna uzandığı sırada küçük, Julius boyunda bir Ninja akçağacın dalından atlayıp tam da Dax’in kafasına indi.

“Sadece ninja bir ninjayı yenebilir!” diye bağırdı Julius, Dax’in kafasına sımsıkı tutunurken.

“Ne oluyor be!” diye bağırdı Dax, kollarını yukarı uzatmış sağa sola dönüyordu. “Julius, böyle şeyler için önden uyaracağın konusunda anlaşmıştık!”

“Ninjanın önceliği dövüşmeden yenmektir!” Çabucak Julius’u Dax’in kafasından aldım. Bugün tam takım giyinmişti: maske, plastik katanalar ve annemin siyah bornozu. “Annem iyi mi?”

“İyi,” dedi bana boş boş bakarak. “Neden ki?”

Biraz olsun rahatlayarak ellerimi onun omuzlarına dayadım. “Annemle James’in dediklerini hatırlamıyor musun? İnsanlara ağaç tepelerinden tuzak kurmayacaksın artık.”

“Ya da herhangi bir yerden?” dedi Dax umutla ve Julius ona

anlayışla gülümsedi. Dax her zaman Julius'un ana hedefi olmuştı ve şimdiye kadarki tüm ateşkes istekleri reddedilmişti.

"Ah, hayır." Julius'un maskesini kaldırdım. "O benim yeni eyelinerim mı?" Gözlerinde, bir yerlerden tanıdığım altın rengi pırıltılar vardı. Urban Decay marka eyeliner. Dax'in mezuniyet yemeği için almıştım. "Julius! O gözüne sürdüğün, Sephora'da otuz dolardı!"

"Ninja gizlilik içinde hareket etmeli!" Katanalardan birini bana doğrulttu. "Liv, annem seni aramamı söylediği için ağaçtayıdım. Sana bir kartpostal geldi. Gerçekten çok pis görünüyordu ve yazıları da bir tuhaftı. Görünce annemin suratu buruşuverdi."

Hayır.

"Kartpostal mı?" Dax heyecanla bana döndü. "Davetiye olmalı."

Korku bir şok dalgası gibi vurdu. Tüm vücudum uyuşmuştu. *Gördün mü!* dedi zihnim zafer kazanmış gibi. *Bir şeyler yanlıştı!*

"Hadi gidip bakalım!" dedi Dax ve elimi yakalayıp parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Hadi."

Annemin mesajı kafamda yanımda sönüyordu. *Seninle konuşmam lazım.*

"Bırak ben gideyim... Sen burada bekle, tamam mı? Julius'la kal." Parmaklarımı Dax'inkilerden kurtardım ve doğruca ön kapağına gittim. Başta seri adımlarla yürüyordum ama birkaç adım geçmeden koşmaya başladım. Elimde değildi, tüm vücudum adrenalin yüklenmişti resmen.

"Bak şimdi nasıl koşuyorsun," dedi Dax arkamdan.

Cevap vermedim bile. Bana tuhaf yazılarla eski kartpostallar gönderen tek bir kişi vardı. Sadece bir kişi. Ve onun Stanford Kayıt Bürosu olmadığı kesindi.

O kartpostalı almalı ve Dax ya da başka biri görmeden hemen saklamalıydım.

Bölüm 2

#2 ÜZERİNDE HERMES YUNAN SEVKİYAT, SİZ SİPARİŞ EDİN BİZ UÇARAK GETİRELİM YAZAN SOLMUŞ TİŞÖRT

Amerika'daki ilk aylarında babam kurye olarak çalışmıştı. Ama bu tesadüfen olan bir şey değildi, tamamen planlıydı. New York'un vahşi bir canavar olduğunu ve her vahşi canavarda olduğu gibi onu evcilleştirmenin tek yolunun gözlerinin içine bakmak olduğunu ve ondan sonra bisikletle üzerinden geçip gidebileceğini söylüyordu. (Bu benzetmeye çok takılmayın, çok da bir anlam ifade etmiyor.) New York'a geldiği ilk gün, bulabildiği tüm Yunan restoranlarının kapısını çalmış ve üç saat içerisinde hem kendine 56. Cadde'deki restoranlardan birinde kurye olarak iş bulmuş hem de restoranın sahibinin halasının kuzeninin evinde kalacak bir oda kiralamıştı. Kendisine yuva bulmakta her zaman iyiydi zaten.

ANNEM GELDİĞİMİ DUYMUŞ OLACAKTI ÇÜNKÜ NEREDEYSE koridorda kafa kafaya giriyorduk.

Neyse ki tam zamanında havaya sıçrayarak göbeğinden kaçmayı başardım. Hamileliğin, göbeğinin kendisinden önce odaya girdiği evresindeydi ve böyle bir şeye kimse hazırlıklı olamazdı.

“Liv!” Beni omuzlarımdan yakalayıp ikimizin de ayaklarının yere sağlam basmasını sağladı. “Bir dur.”

Ayakları çıplaktı ama ofise gitmek üzere giyinmişti. Bu hâli ofis modasının hamileliğe uygun versiyonuydu. Annem bir şirket avukatıydı ve *Law&Order* dizisindekilerin aksine, teslim tarihlerine yetişmeye çalışırken çoğu gece mesaiye kalıyor ve eve üzerinde bayat kahve kokusuyla geliyordu. Yine de çok etkileyiciydi. Özellikle de tek başına ebeveynlik yaparken hukuk okuduğu ve avukatlık sınavını geçtiği düşünülürse.

Nefeslenmek için bir durdum ama vakit yoktu. “Julius bana kartpostal geldiğini söyledi. Saklamam lazım...”

“Selam Bayan Williams!” Dax’ın sesi tüm koridorda yankılandı. Katanasını tutan bir Julius sırtındaydı ve yüzünde de çekici bir gülümseme vardı. Ama bu gülümseme anneme hiç çekici gelmeyecekti, biliyordum.

“Düşmanımın düşmanı...” dedi Julius, gözlerini kocaman açarak.

“Benim dostumdur,” dedi annem otomatikçe bağlamış gibi. “Selam Dax.”

Ama Dax annemin donuk ifadesini umursamadı bile. “Bugün nasıl hissediyorsunuz kendinizi?”

“Ah, bilirsin işte,” dedi annem, belli belirsiz bir şekilde göbeğini göstererek. “Çok hamile gibi.”

Julius, Dax’ın sırtından indi ve yanıma gelip katanasıyla sol kaburgamı dürtmeye başladı. “Annem sana kartpostalı gösterdi mi? Önündeki yazılar bizim alfabeyle yazılmış gibi durmuyordu. O kıvrımlı tuhaf şeylerdendi.”

“Kıvrımlı şeyler mi?” Dax kafası karışmış gibi bana baktı.

Omuzlarımı silktim. *Kim bilir?*

“Liv, bu farklı gibi. Gizli bir şifre gibi...” diye üsteledi Julius.

Annem, “Neden siz ikiniz gidip tarçınlı çöreklerden yemiyorsunuz?” diye araya girip Julius’u devre dışı bıraktı. Böyle şeylerde çok iyiydi. “Dax, sen de ister misin?”

Ne zaman Dax’ın adını söylese annemin suratı biraz daha

geriliyordu. Hiçbir zaman itiraf etmeyecekti ama annem Dax'ten hoşlanmıyordu. Daha önce birçok kez ona bunu söylet-meye çalışmışım ama, "Hayat uzun, ilk aşklarsa kısadır," ya da "İlk aşkında kendini kaptırman çok kolaydır," gibi üstü örtülü şeyler söylemişti. Ki bunu yirmi ikisinde karşılaştığı ilk aşkıyla evlenen ve ondan hamile kalan birinin söylemesi çok gülünçtü. Tanışmışlar, annem hamile kalmış ve altı ay içinde de nişanlan-mışlardı. Annem hemen âşık olan tiplerdendi ve bunun, benim durumuma daha anlayışlı yaklaşmasını sağlamasını beklerdiniz ama açıkçası tam tersi davranıyordu. Her şeye rağmen.

"Çok isterim. Teşekkürler, hanımefendi," dedi Dax.

Annem gülümseyerek bakıyordu ama alnında, benim Dax kırışığı adını verdiğim şey belirmişti.

"Dax!"

Üçümüz de olduğumuz yerde zıpladık. Üvey babam konu-şan değil, daha ziyade böğüren tiplerdendi. O kadar uzundu ki annem yanında kısa görünüyordu; kocaman elleri, dostane bir yüzü ve sevdiği insanları gördüğünde daha bir gürleyen sesi vardı ki Dax'ı de tartışmasız çok seviyordu.

O da annem gibi avukattı ve onu sadece üzerinde bir yıldır çalıştığı davayı kaybettiği zaman canı sıkın görmüştüm. Ama annemle benim gibi öfkesini bağırarak, tepinerek çıkarmak yeri-ne o, öfkesini dergilerde söylediği gibi daha sağlıklı şeyler yap-maya yönlendirmişti. Önce yemek salonundaki tüm aydınlatma-ları elden geçirmişti, sonra da elli kilometrelik bir bisiklet turuna çıkmıştı. Bu kadar sağlıklı olması biraz korkutucuydu. Kocaman eliyle Dax'ın sırtına vurunca az kalsın çocuğu yere yapıştırıyordu.

"Merhaba Bay Harrison," dedi Dax efendi çocuk pozlarıyla, bir yandan da dengesini bulmaya çalışıyordu. Bana yardım isteğiyle dolu bir bakış attı ama onu görmezlikten geldim. Dax bu evde müttefiki olarak James'e ne kadar ihtiyacı olduğunun farkında bile değildi.

"Su topu nasıl gidiyor bu sezon? Baban nasıl?" diye sordu James. "Stanford'ı da duydum. Baban havalara uçuyordu."

“Çok mutlu,” dedi Dax bana anlamlı bir bakış atarak.

James duvara yaslanıp devasa kollarını göğsünde birleştirdi. Bugün beyaz bir golf tişörtü ve kumaş bir pantolon giymişti. “Stanford’da kalecilik yapabilecek misin? Çok zor bir pozisyon gibi görünüyor.”

“Zorlayıcı olacağına eminim, efendim.” Dax’in omuzları gevşemiş, kendine güveni gelmişti. Spor onun kendini rahat hissettiği alandı ve insanların onu spordaki başarıları için tebrik etmelerine alışkındı. Annesinin tüm evde sergilediği fotoğraflar ve ödüllere bakılırsa ilkokuldan beri kendini bu konuda geliştirmiyordu.

Onlar sohbet ederken ben de annemin yanına yanaşım. “Nerede?” dedim fısıltıyla.

Kartpostalı gizli bir şekilde vereceğini düşünerek elimi uzattım ama o, elimi yakalayıp beni çekti. “Siz ikiniz sohbet etmenize bakın,” dedi ve beni koridordan bebek odasına doğru sürükledi.

Koridor serin ve sessizdi, bebek odasına girdiğimizde ise sadece yan komşumuzun çim biçme makinesinin sesi duyuluyordu.

“Şey... Neden buraya geldik?” diye sordum, etraftaki yarım kalmış işlere bakarak. Bir duvarın dibinde kutular duruyordu, diğer bir tarafta ise yarısı monte edilmiş bir şifonyerle bebek kıyafetleri yığını vardı. Erkek bebek kıyafetleri. İkinci Julius yazın sonuna doğru aramıza katılacaktı ve bu düşünce şimdiden kendimi bitap hissetmeme neden oluyordu.

Annem aniden dönerken neredeyse ikinci Julius’la bana çarpıyordu, ondan kaçmak için geriye sıçradım. “Kartpostalı sakladın, değil mi?”

Başını salladı ve ardından kendini geçen hafta teslim edilen sallanan sandalyeye attı.

“Otur lütfen,” dedi, bebek arabasının parçalarının olduğu kutuyu işaret ederek. Ama ben ayakta kaldım. Bir rüzgârın gücünü toplaması gibi o da yapacağı konuşma için kelimelerini

bulmaya çalışıyor gibiydi. Bunca hazırlık gerektiren şey ne olabilirdi ki? Kartpostal olamazdı. Başka bir şey mi vardı?

Bekleyin bir dakika.

“Büyükannem mi?” deyiverdim aniden.

Büyükannem hayatlarımıza yeni yeni dahil olan biriydi, en azından benim hayatıma diyelim. Büyükbabamla ikisi babamdan ve gencecik kızlarının bir Yunanistan göçmenine âşık olmuş olmasından hoşlanmıyordu. O Yunan adamla evlenip ondan çocuk yapması da üstüne tuz biber ekmişti. Annemle ilişkileri yıllarca bir dargın bir barışık olmuştu ama büyükbabam öldükten sonra büyükannem birkaç ayda bir ziyaretimize gelmeye başlamıştı. Bence kendini yalnız hissediyordu. Birkaç hafta önce de evinde düşmüştü. Belki de durum düşündüğümüzden daha ciddiydi.

“Hayır, büyükannenle ilgili değil.” Yeniden karton kutuyu işaret etti. “Otur.”

Bu sefer dediğini yaptım ve dizleri üzerindeki tamamen kırışksız eteğini düzeltmesini izledim. Yanakları pembeleşmişti ve gözlerine baktığımda gergin olduğunu fark ettim. Bunu görünce midem düğümленir gibi oldu. “Olive, bugün postayla bir davetiye geldi. Konuşmak için doğru zamanı beklemek isterdim ama zaman konusunda hassas bir durum var, o yüzden bir an önce konuşsak iyi olacak.”

Zaman konusunda hassas bir davetiye mi? Şimdi kafam iyice karışmıştı. Ayrıca boğazıma kadar endişeye batmıştım. “Anne, bunun da bir kartpostalla ilgili olduğunu sanmıştım.”

“Öyle zaten.” Blazer ceketinin cebine daldırdı elini ve... işte, ortaya çıkmıştı.

Kartpostal.

Tüm zorlukları ve sıkıntıları aşarak isteksiz sahibinin ellerine ulaşan lime lime olmuş, buruşuk kartpostal.

İsteksiz sahibi de bendim.

Ön tarafını görebilmem için annem kartı havaya kaldırdı. Julius kısmen haklı sayılırdı. Bu bir Yunan tapınağının fazla par-

lak bir fotoğrafıydı, üzerindeki büyük Yunanca yazıların yanında GÜZEL YUNANİSTAN'A HOŞ GELDİNİZ! yazıyordu.

O kadar ucuz ve samimiydi ki insan şirin olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ayrıca içinde YUNANİSTAN yazıyor olmasaydı da kimden geldiğini anlardım. Tanıdığım tek bir kişi bu lime lime olmuş, kötü kalitedeki kartpostalı alıp üzerine servet değerindeki damgayı vurup dünyanın diğer tarafına gönderirdi. Nica Varanakis. Atlantis avcısı, uzaklardaki baba ve yeni, istenmeyen mektup arkadaşım.

Kutunun üstünde çöktüm, hissettiğim gerginlik giderek kayboluyor ve yerini yeni bir duygu alıyordu. Üzüntü müydü? Ya da anlamsızlık mı?

İlk kartpostalı neredeyse altı ay önce, hiç ummadığım bir anda almıştım. Haber almadığım onca yıldan sonra bir anda onun berbat yazısıyla neşeli bir satır karaladığı kartpostal elimde ulaşmıştı. *Güzel Santorini'den selamlar. Keşke yanımda olabilseydin!*

Bu, *Bu arada oyunu beğendiniz mi, Bayan Lincoln?*'den sonra tarihin en kötü açılış cümlesi olmalıydı. O zamandan beri birkaç ayda bir, birbirine çok benzeyen bunun gibi kartlar alıyordum. Üzerinde, babam tatilde olsaydı bir anlamı olabilecek ama bizim durumumuzda tamamen saçma gelen kısa cümlelerin olduğu, yanlış basılmış ya da eski moda görünen kartpostallar.

Ve hayır, tabii ki onlara cevap vermiyordum. Onları okuyor, bir yerlerde tek başıma ağlıyor sonra da onları paramparça edip çöpe atıyordum. Ama son gelenden sonra bunu yapmayı kesmiştim. Kartpostallar kâbuslarımı daha da beter hâle getiriyordu.

"İstemiyorum," dedim ayağa kalkıp tişörtümdeki bir ipliği alırken.

Annem anlayışlı bir şekilde başını salladı ama yine de kartı bana uzatmaya devam ediyordu. "Tatlım, sanırım bu seferkini okuman lazım."

"Bu sefer olmaz." Kaçmaya çalıştım ama ben daha ne oldu-

ğunu anlamadan annem kartı elime tutuşturmuştu. Annem hami-
mile bir kadın için ne kadar da hızlı hareket ediyordu doğrusu.

“Anne...” dedim.

“Şimdi.”

Of. Onunla kavga edecek hâlim yoktu. Kartpostalı dikkatlice
çevirdim, bir yandan da ne zaman babamın dahil olduğu bir
şey ortaya çıksa olduğu gibi kalbimin gümbür gümbür atması-
nı engellemeye çalışıyordum. Derin bir nefes aldım ve kendime
ana kuralımı hatırlattım: Artık Nico Varanakis’in hayatımda bir
yeri yok.

Olive,

*Harika haberlerim var! Santorini’de çok heyecan verici
bir proje üzerinde çalışıyorum ve senin yardımına
ihtiyacım var, Indiana Olive. 15 Haziran’a ne dersin?
Annene uçak biletini e-postayla gönderdim bile.*

*Baba**

Kalbimin başka seçeneği yoktu.

Ânında ellerim titremeye başlamış, görüşüm kenarlardan
bulanıklaşmıştı. “Liv?” dedi annem endişeli bir sesle ama sanki
sesi çok uzaklardan geliyordu.

Yeniden oturmak üzere kutuya doğru gittim ama annem
beni yakalayıp sallanan sandalyenin üzerine oturttu ve okşaya-
rak önümdeki saçları geriye çekti.

“Liv. Nefes al,” dedi.

Nefes alıyordum almasına ama biraz *fazla* alıyordum galiba.
“Anne...” Bir şeyler söylemeye çalıştım. Ellerim öyle bir titri-
yordu ki kartpostal da sallanmaya başlamıştı. Artık kelimeleri

* Orijinal metinde de *Baba* yazmaktadır. –çn

göremiyordum ama yine de bakmadan edemiyordum. Karşımda sadece onun kargacık burgacık yazıları yoktu, aynı zamanda bana eski lakabımla hitap ettiğini görüyordum. Indiana Olive. Neredeyse dokuz yıldır duymamıştım bu lakabı. Ayrıca Yunanlar gibi *baba* yazmıştı sonuna. Eskiden gün içinde defalarca söylediğim ama son yıllarda hiç kullanmadığım bir kelimeydi.

Başım...

Ben biraz...

"Liv, bana bak!" dedi annem. Gözlerimi onun masmavi gözlerine diktim ve hop! Bir anda yeniden âna bağlanmıştım. Nefesim yeniden düzene girmişti. Kartpostalı işte. Sadece bir kartpostal. Karton, mürekkep ve renkli pullar. Bundan azı ya da fazlası değildi.

"İyi misin?" dedi annem kolumu tutarak.

"İyiyim," dedim.

"Güzel." Derin bir nefes alıp kolumu bıraktı. "Liv, biliyorum çok ani oldu ama bence iyi bir fikir."

Ne? Sözleri buzlu bir kova su gibi başımdan aşağı indi. *Sakin ol*, diye emrettim beynime. Doğru duymuş olamazdım. "Anne, şaka yapıyorsun değil mi? Bunu yapmama imkân yok. 15 Haziran'a şurada... neredeyse bir hafta var." Kartpostalı ona uzattım. "Ayrıca Indiana Olive demiş, ya bu Atlantis'le ilgiliyse?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Ama o gülümseme geldiği gibi kayboluverdi. "Tabii ki Atlantis'le ilgili," dedi. "Her zaman Atlantis'le ilgilidir."

Ne demek istediğini anlamayarak kartpostalı, parmaklarım arasında buruştuğunu hissedecek kadar sıkıca tuttum. "Ama anne, Atlantis bir düzmece. Neden yeniden babamın hayal dünyasına çekilmemi istiyorsun?"

Hayal dünyası yanlış ifadeydi. Bir anlığına ifadesinden incecik bir acının geçer gibi olduğunu gördüm ama hemen ardından öğüt verme moduna geçti. "Liv, Atlantis umurumda bile değil. Benim umurumda olan sensin. On yedi yaşındaki beyninin söy-

lediğinin aksine sonsuza kadar yaşamayacaksın. Bir gün o kadar zamanın nereye gittiğini düşüneceksin.”

Yeniden gözlerimiz buluşunca onun gözlerinde gördüğüm kararlılık korkmama neden oldu. Artık tam olarak neler olduğunu anlıyordum. Aklında kendi babasıyla olan ilişkisi vardı. Çocukluk yıllarında araları iyiydi ancak babam sahneye çıktıktan sonra araları bozulmuştu. Annem onunla işleri düzeltmeden önce de hayatını kaybetmişti.

Bana yalvaran gözlerle baktı. “Ayrıca bu projeyi gerçekten çok sevebileceğini düşünüyorum.”

Belli belirsiz ancak oldukça rahatsız edici bir şüphe uyanmıştı içimde. “Anne, bu projenin ne olduğunu nasıl biliyorsun?”

Derin bir nefes aldı. “Onunla konuşuyordum.”

“Ne?” diye bağırdım. Yeniden titremeye başlayan ellerimle birlikte kartpostal da sallanmaya başlamıştı. Tüm bunlar çok... fazlaydı. “Ciddi misin sen?”

Annemin omuz hizasındaki saçları, hemen yanımda dururken kollarıma değiyordu ve kulaklarımda kararlı sesini duydum. “Evet,” dedi. “Ve projenin ne olduğunu sana söylemeyeceğime dair söz verdim. Tatlım, hayatının en güzel dönemini yaşıyor. Ali’yle de konuştum, o da bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünüyor. Yeniden o kâbusları gördüğünü biliyorum. Alt kattan bile duyabiliyorum...”

“Ali’ye yeniden kâbus gördüğümü mü söyledin?” diye çıktım. Şimdi banyo yapma gerçeğiyle yüzleşen Julius gibi davranıyordum. Ali, annemin çocukluk arkadaşıydı ve aynı zamanda ergen psikiyatristiydi. Maine’de yaşıyorlardı ama telefonda ne zaman uzunca bir konuşma yapacaklarını kestirebiliyordum çünkü aradan “agresif öfke dışavurumu” ya da “kendi kendini engelleme davranışları” gibi lafları duyabiliyordum. Eğer Ali’yi aradıysa gerçekten benim hakkımda endişeleniyor olmalıydı.

Anneme rüyalarımı alt etmek için dalış sertifikası almamız gerektiğini öneren de Ali’ydi. Eğer artı ve eksilerini bilirsem rüya gören beynimin sakinleşebileceğini söylemişti. Bunları duyunca

öfkeden kudurmuştum ama sonuç olarak yine de söylediğini yapmıştık. Civardaki bir havuzda sertifika dersi almış, sonra da Meksika’da ailece yaptığımız bir tatilde sertifikayı almıştık. Panik kısmını atlattıktan sonra çok da kötü bir deneyim olmadığını fark etmiştim; sualtında nefes alma özgürlüğü gerçekten hoşuma gitmişti. Ama rüya gören beynim bu işi hiç umursamamıştı. Rüya gören Liv boğuluyordu. Hem de her seferinde.

Annem ellerimi elleri arasına aldı, elmaslarla kaplı yüzüğü bileğime batıyordu. “Bu uzlaşmak, kendi yoluna gitmeden önce her şeyi tatlıya bağlamak için iyi bir yol olabilir.”

“Uzlaşmak mı?” deyiverdim. Durumumuzu düşününce bu ne anlama geliyordu ki? Biz barış ilan etmeye çalışan, savaş hâlindeki iki ülke değildik ki. Artık birbiriyle hiçbir işi olmayan iki ülkeydik.

İfadesi yumuşadı. “Ayrıca, tatlım. Listen. Bu aralar sürekli listeni düşünüyorum.”

“Anne.” Ondan geriye doğru çekildim. Şimdi sinirlenmişim işte. O liste özeldi ve ondan, bir daha bundan bahsetmemesini istemiştim. Tam bunu hatırlatmak üzereydim ki James’in kapıya güçlü bir şekilde vurmasıyla ikimiz de olduğumuz yerde sıçradık.

“Ellen?” dedi gür sesiyle. “Liv? Dax, saat on birde kız kardeşiyle tenis kortunda rezervasyonunuz olduğunu söylüyor.”

“On kırk beşte,” diye düzeltti Dax yanından.

İstemedem suratımı buruşturdum. Dax’ın ikizi Cora şu dünyada en sevdiğim insan sayılmazdı. Adı şirindi ama kendisi etrafta sürekli asker botlarıyla dolaşıp herkese yeşil-mavi gözleriyle buz gibi bakışlar atan bir kızdı. O bakışlarla ta içimi görebildiğine, hiçbir yere tam olarak ait olmadığını anladığına emindim.

Ama Dax, Cora’nın beni yakından tanımak istediğini söylüyordu. Bu yüzden haftada bir onunla ve en yakın arkadaşıyla, onun –büyük ihtimalle topu bile katletme isteğinden dolayı– inanılmaz olduğu benimse çok kötü olduğum bir spor dalı olan

tenis için buluşuyorduk. Şartlar düşünülduğünde tenisin komik gelmesi gerekirdi. Klostrofobi pençelerini üzerime geçirmeye başlamıştı bile.

“Birkaç dakikaya çıkıyoruz. Siz gidin, birkaç tarçınlı çörek daha yiyin,” diye seslendi annem.

“Yapamam. Anne, gidemem.” Yeniden hızlı hızlı nefes almaya başlamıştım ama bastırmam gerekiyordu. Ve nereyi kastettiğimden bile emin değildim. Tenis kulübünü mü? Yunanistan’ı mı? İkisini birden mi? Tenis maçından sonra arkadaşlarımla buluşup yıl sonu plaj partisinde ne giyeceğimi seçmek gibi bir planım vardı. Dax’e de benimle gelmek isteyip istemeyeceğini sorarım diye düşünüyordum. Planlarımın hiçbir yerinde *başka bir ülkeye uçup bana en çok acı veren şeyle yüzleşmek* gibi bir şey yoktu.

Kâküllerimi gözlerimin önünden çekti. “Tatlım, bence biraz uzaklaşmak iyi gelecektir. Bazı şeylerin... dikkatini dağıttığını düşünüyorum.”

Dikkatimi dağıtan şeyler mi? İkinci bir öfke dalgası üzerimden geçti ve bu sefer ayağa kalkmama neden oldu.

“Anne, bunun Dax’le alakası yok,” dedim.

“Hayır, yok,” dedi o da. “Bu seninle alakalı. Babanı affetmek zorunda değilsin, gidip ona projesinde yardım etmek zorunda da değilsin. Ama bence gitmen gerekiyor.”

Göğsümde paniğin bir alev gibi yükseldiğini hissettim. “Anne, hayır. Gidemem.”

“Evet. Gidebilirsin,” dedi kararlı bir şekilde. Mavi gözlerini bana dikmişti ve bir anlığına, babam gittikten sonra küçücük, gürültülü dairelerden birinde yaşadığımız berbat yıllarımız geldi aklıma. Birlikte çok şeyin üstesinden gelmiştik.

Serin ellerinden birini benimkinin üzerine koydu. “On gün. Sadece on günlüğüne gideceksin. Oraya gittiğinde yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Ama ben gitmeni istiyorum.”

Konuşmalarımızı dinleyen biri ricada bulunduğunu düşünebilirdi ama ben annemi tanıyordum, bu bir rica değil, kibarca

dile getirdiği bir emirdi. Annem iyi gününde *kararlı* ve kalanında *inatçı* diyebileceğiniz insanlardandı. Öyle de olması gerekiyordu. Yoksa o kötü yılları atlatamayabilirdik. Eğer bir daha asla gremeyeceğimi düşündüğüm biriyle on gün geçirmek için Yunanistan'a gideceğimi söylüyorsa başka bir seçeneğim olmadığını biliyordum.

"Ama... son sınıf gezisi. Arkadaşlarımınla planlarım vardı, hem..." Gözlerine baktığım anda anladım, ne söylersem söyleyeyim Yunanistan'a gidiyordum.

Tüm yazım yörüngesinden çıkmıştı. Yerçekimi anlamını yitirmişti. Srkleniyor, düşüyordum ve bunu engelleyecek hiçbir şey yoktu. Yıl sonu partisi? Dax'le Balboa gezisi? Normal olan herhangi bir şey?

Gitmişti. Hepsi bu kâğıt parçası yüzündendi. Kartpostala baktım ve içimde öfkenin kabardığını hissederken en berbat cümleyi okudum yeniden.

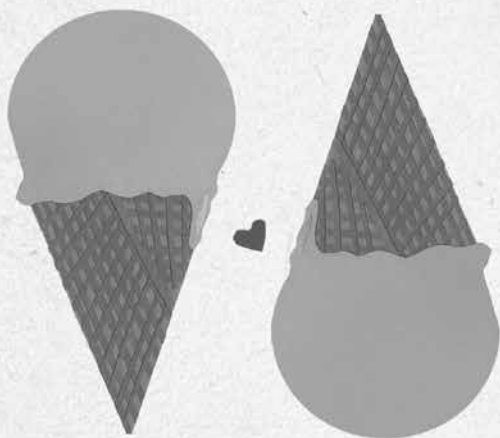
Santorini'de çok heyecan verici bir proje üzerinde çalışıyorum ve senin yardımına ihtiyacım var, Indiana Olive.

Ne zamandan beri yardımına ihtiyacı vardı? Bu eskiden oynadığımız bir oyundu sadece ve gerçek hayatta ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmadığını görmüştük. O beni yarı yolda bıraktımıştı. Bana milyonlarca kartpostal gönderse bile bu gerçek değişmeyecekti.

Beni zorla gnderebilirlerdi ama bundan hoşlanmamı sağlamaları mümkün değildi.

New York Times Bestseller

AŞK ve DONDURMA

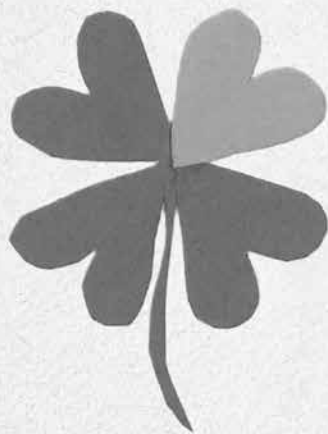
∞ JENNA EVANS WELCH ∞

YABANCI

New York Times Bestseller

AŞK₃ ve
YONCA

∞ JENNA EVANS WELCH ∞

YABANCI